

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 5 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger, 15.

DEL ROS A LA TEULA.

Se anomenava Catarina, tenia trenta nou anys y era viuda de un militar de infanteria de molt poca graduació.

Imaginise una de aquelles figures, sense ser baixa ni alta, que de mitj en amunt semblen una post y de mitj per avall una verdadera carabassa. Tenia en lo centro del cap poch cabells, mirava guerro y parlava palpitot.

Ella deya que als seus quinze anys havia sigut molt maca y que mes de un home s'hauria tirat pel balcó tant sols per obtenir una de las més petites e insignificants complacencias de ella; pero encara que jo acostumo a creure tot lo que vulguin, aixó sempre ho he dubtat.

Molts anys feya que ja no la havia vista quan vaig trobarla un dia ab una mantellina guarnida d'aquelles que'n diuen de llevadora, posada de manera que li tapava tot lo front; un farsell a la mà fet ab un mocador blau carregat de mostras y pedassos; mocador gran al cos y faldillas de merino negre matizadas ab unas solfas grogas y rojencas com si manejes oli y prengues rapé.

—¿Com está senyora Catarina? vaig exclamar. ¡Quant temps sense véurela! ¿Qu' es de vostè, desde que s' ha quedat viuda? ¿Potser s' ha tornat a casar?

—Ay no, senyor Pau, no! va respondre fent dos esbufechs y tirantme per la cara una comunitat entera més numerosa que la de Santa Maria. —Vostè ja sap ¿m' entén? que ab lo meu difunt, que Déu lo tingui en la seva santa gloria del Paradís, no hi havia zigut gaire felicitat ¿m' entén? La paga de viuda era ¿m' entén? molt escassa y ¿qué volia que fes jo sola en aquell mon ¿m' entén? esposada a totas aquellaz coras ¿m' entén? a que una pobra senyora ¿m' entén? sola.....?

—¡Prou que l' entench, senyora Catarina, prou que l' entench! digui interrompintla.

Lavors va comensar a contarme que se havia ficat de ama de llares a casa de uns americans, casats de poch, molt enamorats, y que la senyora no era bona per res absolutament. ¡Als grans putines! esciamava, fins me feyan portar l' ezmorzar al llit y no s' llevaven hasta las quatre de la tarde!

Verdaderament: per una pobra senyora d'aquella edat y que no havia sigut casada no més que una sola vegada alló era una mica massa, y a fe de Pau compench que va obrar molt santament sortint d'aquella casa.

De allí va passar a casa dos germanas solteras, encare de bon aspecte y edat. En la casa hi havia dos criatures que deyan tia a las dos; las dos germanas sortian sempre desparelladas, y ordinariament retiravan molt tart y a diferents horas.

Com era natural aixó no podia menos de cridar la susceptible atenció de la pobra senyora Catarina.

Ella calculava molt bé; no tenen renda y vesteixen molt bonicas; en aquesta casa apenas hi ha robes y mobles; ¿de qué viuen?

Aquell cor angelical que no podia fer més pensaments, va creure endayinar desseguida 'l misteri: viuen de lo que 'ls hi correspon per la administració dels bens de las criatures, fillas de algún germá.

Peró las criatures no eran germanas tampoch, eran no mes que cusiñas.

Feya set mesos que era a la casa, quan per una casualitat, deguda solzament al dit de la Providencia, averiguá que las sevas mestressas no havian tingut més que una germana y encare estava ficada en un convent de monjas.

Impossible descriure aquí la desesperació de la senyora Catarina, ni contar los capellans que va tirarme; vaig quedar fet un xop. —May me donas solas, may me!

Luego va trobar colocació d' ama de gobièrno a casa d' un matrimoni sense familia, que ocupava una posició molt acomodada. Lo senyor no dinava may a casa y no podia saberse a l' hora que retirava; la senyora sortia poch y sempre estava ocupada ab visitas, may se ficava a la cuina ni may demanava comptes de res; alló era estar al cel.

Peró una cosa tenia un tant intranquila a la senyora Catarina y era que la senyora, que devia estar molt delicada de salut, pues dos ó tres vegadas per senmana 'l metje havia estat ab ella cosa de un parell d' horas, era la que havia de dur tots los negocis de la casa.

Totas las sentmanas també tenia a solas grans consultas ab l' advocat, y l' parcurador passava horas enteras tancat ab la senyora passant comptes.

Un dia estant la senyora ab l' advocat, va arribar lo metje y plantent ella molt aquella pobra víctima del abandono del marit, no va voler retardar la curació d' aquell dia; acompanyo al metje al gabinete y.... ¡Deu meu! Aquella mateixa tarde va despedirse per entrar a casa d' un senyor sol, ahont per massa donas que hi havia no pogué estarhi més de nou dias.

Va passar luego de senyora de companyia ab una senyoreta també de la bona societat, que tenia pare y havia perdut la mare feya poch; y era alló de no poder aguantar tampoch aquell continuu joch de cartas, bitllets, recados, passeigs, plantons, ramilletes, citas, visites, etc., per supuesto, tot d' amagat del papá. ¡Si a lo menos las propinas li haguessen anat bé! encara potser hauria pogut aguantarho; pero 'l jovent de avuy no 's cuyda gayre de aquestas miserias.

No va fer tampoch gayre temps a la casa y com de ama havia passat a senyora, va entrar de senyora de confianza a casa de tres germanas, joves tots, que no sabia per quin concepte no hi havia gran ni xich: tots eran mitjans. Si no pels bons informes que tenia de

aquells joves y perque molts vegadas la necessitat no t' lley, ja no hauria entrat en una casa que totas las parets estavan plenas de uns quadros que las figuras zemblavan cunills (paraulas textuales); los homens, sens dupte, estaban renyits ab lo sastre, y las donas no solfan visitar a las modistas, ni coneixian las modas, ni rebian figurins.

Al entrar a pendre possessió del seu càrrech, va trobar una cuynera vella que feya molts anys qu' era a la casa, un criat vell lo mateix, y una cambrereta jove, molt aixerida, que no volia treballar, y que quan intentava renyirla li contestava sempre glorificada a malinas.

Lo pitjor de tot va ser que un dia la cambrera va maltractarla, y al anarse a queixar a un dels tres senyors (lo qui feya 'ls posats de més edat y que representava ser cap de casa) va dar rahó a la cambrera devant mateix de la senyora Catarina.

Aixó era despedirla y per lo tant va sortir d' allí ahont las cambreras manan més que las senyoras, passant a desempenyar l' honor carrech de senyora de societat al costat de una viuda aristocrática que la va despedir al cap de poch dias, perque en las visitas sempre parlava del servey, de surgir mitjas, de las bugadas, de si per fer l' escudella bona s' hi havia de posar pastanaga, naps, y altraz fulesas; y més que per res la va despedir perque trobantse un dia fent visita ab un conde que feya l' amor a la senyora, va dir, sentint parlar d' en Gayarre, que trobava més gust en escurar la carcanada de la gallina, que en sentir un ópera.

Molt temps va passar sense colocació la pobra senyora Catarina, quan per últim lo cel li va obrir las portas de bat a bat. Cansada de donas y homes, se li va presentar un capellá y va entrar a casa seva per servirli de majordona.

—Y está bé, al menos, ara, senyora Catarina? vaig preguntarli tot allargantli la mà per despedirme.

—Molt bé, zi zenyó, molt bé, ¿m' entén?

—Prou, senyora Catarina, prou; pero digui: ¿Es jove encare 'l capellá?

—Comenza a se vellet, pero encare es bastant robust, ¿m' entén?

—Si, senyora, si.

—Es molt guapo ¿m' entén? tan zenzill, tan complacent, tan carinyós, tan..... ¿m' entén?

—¡Prou que la entench!!!

P. A. U.

M' AGRADAN LAS DONAS.

No se si vostés son com jo... ¡M' agradan las donas! Oh pero m' agradan molt! Mirin, un tros aixis... ¡Eyi no m' agradan a trossos, no... ¡vull dir que m'

agradan extraordinàriament... ab tota la mèva ànima!
[Es tant deliciosa la dona!.. entenémnos las, donas...
[totas!]

Las primas... [oh las primas! Pero y las grassas!...
No se si vostés son com jo...]

Mirin l'altre dia 'n vaig seguir una... regular, ni
grassa ni flaca, no gayre alta, més aviat baixeta... [era
ròssal]

No se si vostés son com jo... [A mi m'agradan las
ròssas! Hi ha dias sobre tot, que no puch ferhi més...
¿Veuen? Devegadas son las morenas ó las castanyas;
pero aixó es de quan en quan, no més.]

Donchs, com deya, era una ròssa més maca que...
No la veyia més que d'esquena; pero la seguia y ja
la estimava... Lo cor me deya que no m'enganyava
pas...

Y del dit al fet: camina dos passas més, gira 'l cap...
y realment era bonica... [Ah!]

No se si vostés son com jo... Adoro a las donas bo-
nicas.

Una dona bonica, una torre al Putxet y quatre du-
rets diaris de renda, sense tenir res que fer... No se si
vostés son com jo... ¿Eh?

Pues senyor, s'adona que la segueixo, 's gira y jo
desseguit...

—Perdoni, li dich: no se si vosté es com un servidor.
¿Veu? a mi m'agradaria anar a donar una volteta.

—Ay, ay! diu ella: si precisament are hi vaig.

—¿Cap ahont?

—¿Qu' es indiscret!

—Dispensi, li demanava no més que per saberho.

—Y be donchs, ja ho sab.

—¿Com que ho sèl?

—Si senyor, vaig a casa de vosté...

No se si vostés son com jo. Hi ha coses que a un lo
deixan tonto com si clavés un cop de cap a una can-
tonada.

—¿A casa mèva? vaig dirli.

—A casa de vosté per demostrarli que 'ls colls son
mes ben enmidonats que vosté no 's creu y que no per-
que un coll li fassi figa, deu haver de deixar la plan-
xadora.

—¿Aaah! la planxadora.

—Si senyor, una pobra planxadora que no l'hi ha
fet res.

—Pero si jo no 'n coneix cap de planxadora que no
m' hagi fet res.

—Si senyor, la pobra aprenenta.

—¿Ah! si es una aprenenta pot ser si.

—La pobreta 'm va venir a contar ahir a la nit, des-
prés d' haver plegat, que vosté no l'hi havia volgut
admetre 'ls colls... perquè es necessari que sàpiga,
que jo soch la mestressa...

—¿La mestressa! Es dir que vosté es la messs... [Es
dir que aquella moreneta... Vamos, tinch dos planxa-
doras, una morena y un' altra ròssa.]

—Si senyor, lo vaig a seguir y veurém.

—Pero no era per...

No se si vostés son com jo; l' idea de rebre una
fregada... d'orellas d' una planxadora 'm va engrescar,
aixís es que tucu, tucu, sense adonarém tot seguit
va anar trinantme cap a casa.

Apenas haviam donat quatre passos, ella davant y
jo darrera, quan va passar entre nosaltres un' altra
dona. [Quina pell!... ¡Superbal!]

Jo que l' embesteixo. —«Dispensi, senyora» li vaig
dir.

—Si senyor, si; ja l' entench.

—¿Carambal!

—¿Aixó no pot durar!

—Pero...

—No senyor ho arreglarém tot seguit; seguexim.

—¿Molt lluny?

—A casa de vosté.

—¿A casa mèva?... ¿Pero, vol fer lo favor d' expli-
car-se?

—Jo li faré veure com aquests calsetots li venen be.

—¿Quins calsetots?

—¿Com quins? Los que porta, que ha comprat a
casa... y... si l' meu marit tingués una mica més de
energia...

—¿D' energia?

—Hauria vingut ell en persona Sápiga que nosal-
tres som los primers talladors del món. Prou explica-
cions, seguexim.

Y ja 'm tenen detras.

La mèva situació era una mica difícil ab dos donas
macas cap a casa y macas de debó.

No se si vostés haurian fet com jo... Pero jo vaig
escorre 'l bulto.

No havia mogut los péus que un' altra dona bo-
nica... ¡ah! pero bonica de veras... pam, ve directa-
ment cap a mi.

—[Vaja, granota al covel vaig exclamar interior-
ment.]

—No tenim ni un minut que perdre, 'm va dir,
seguexim.

—¿Ahont, si 's pot saber?

—A casa seva.

—¿A casa? pero...

—Psst... ni una paraula, y donantme una empena
me va fer pujar a un cotxe vuit que passava.

—¿M coneix, digué mirantme al blanch dels ulls...
hi ha tres anys...

—¿Hi ha tres anys...? Si, dalt de la punta del Tibi-
dabo?

—A la punta del Tibidabo; al bell cim hi havia dos
homes y una dona, dels dos homes l' un era vosté.

—¿Jo?

—Y l' altre 'l meu marit.

—¿Ah! Vosté 'm va salvar la vida...

—¿Y qué?

—¿Que? que volém anarli a donar las gracias: hém
descubert lo seu domicili y 'l meu marit ja m' hi deu
esperar.

—¿Ah! bueno, donchs, ja farà 'l favor de deixarme
saltar primer...

—Fassi, fassi, sense compliments.

Para 'l cotxe y pataplám... al tocar de péus a terra...
encara corro. Tres donas macas a casa! A vostés los
hi agradaria ¿eh? Donchs a mi també; pero jo no se si
vostés son com jo... jo soch casat.

Monblech de G. Lorin transplantat a Ca-
talunya per el S. S.

A. B. y S.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Dijous de la senmana pasada va donarse en lo Liceo,
'l concert patrocinat per la premsa, a benefici de las
victimas dels terremotos. Festas de aquesta naturalesa
están per damunt de la critica; no obstant, los cantants
en general haurian pogut triar pessas més escullidas
com las que generalment van cantar. Un a un van anar
desfilant tots los cantants de la casa, sent tots ells
aplaudidissims, en especial los dos nens mimats de
aquell teatro, la Borghi Mamo y en Gayarre. En Vi-
diella, en lo piano, va posar de relleu una vegada més
son mérit indiscutible, alcansant una de aquelles ova-
cions que sols conquistan las grans eminencias del art,
y lo més laudable pel gran pianista, es que se l' havia
guanyada.

Fora de aquesta feta, es poch lo demés que s' ha fet
en lo Liceo, en la present senmana. Repeticions de las
óperas ja conegudas et rien de plus. La Tremelli, en
la segona de la *Semiramis* va estar millor qu' en la
primera, y are que comensava a agradarnos se 'n ha
anat. Diumenge a la tarde en Gayarre va tornar a can-
tar la *Favorita*: molta gent y mois aplausos.

A *Romea*, dilluns, benefici de la Mirambell,
sent una de las obras posadas l' *Esquella de la To-
rratxa*, ó siga la mèva tocaya, qu' encare fa riure.
Ahir dijous va estrenarse *Sota terra*, de qual obra 'n
parlerem la senmana entrant.

Tivoli. L' aplaudit y variat repertori d' aquest
favorescut teatro conta ab una obra més, *Las aves de
rapina*, drama de molt efecte estrenat la senmana pas-
sada ab extraordinari aplauso. Y la veritat es que s'
ho mereix. Los Srs. Arús y Vidal y Valenciano han
arreglat l' original francés ab acert singular, la com-
panyia treballa ab cor y discreció, y la Sra. Mena y l'
Sr. Tutau, que desempeyan los principals papers,
donan color y relleu als més insignificants detalls. Hi
ha, entre otras, una escena que representa un desafío,
que té un sabor de veritat que impresiona y fa posar
la pell de gallina.

Demà, dissapte, s' estrena un' altra obra, *Fuadés*.
drama basat en las peripecias d' un crim horrorós,
que, per las noticias que 'n tenim, está destinat a pro-
duhir sensació.

Al Retiro res de nou: *Rigoletto*, *Traviatta* y
Faust.

Al Circo ecuestre benefici del clown Bebé, ab la
broma corresponent.

Tals son las noticias teatrals de la senmana... s' en-
tén, prescindint del drama de la *Monja*, del qual s'
ocupa ja fa dias lo publich de Barcelona.

N. N. N.

LA MANELA Y EN MANEL.

Are surten de la iglesia

la Manela y en Manel,

la Manela tota moixa,

y en Manel tot satisfet.

Lo rector de la parroquia,

qu' es un home de molt seny,

surt, y diu a la parella:

hén casats vos fassi Déu...

y sonríuen las fadrinas,

tot mirantse als fadrinets.

Ja tenim a la Manela

casadeta ab en Manel.

Déu los doni bona vida,

que 'l demés, ja ho farán ells.

Entre 'ls crits de la quitxalla

que segueix lo casament,

y 'l rum- rum de las vehinas,

y 'l xibarrí dels parents,

tot respira goig y ditxa:
tot es broma, tot es pler.
Ab la mare va lo nuvi,
y la nuvia al costat seu;
la Manela tota moixa,
y en Manel, tot satisfet.

Fá mitj any que la Manela
n' es casada ab en Manel,
si ella está poch satisfeta,
ell está més que content.
Cor que vols, cor que desitjas,
de la terra 'n fan un cel,
bon humor, pá blanch a taula
y al istiu lo porró en fresch.
[Válgam Déu, quina parella!]
Si quan surten a passeig,
los fadrins perden l' oremus,
las fadrinas fan l' uilet.
De brasset los dos passejan
com dos tendres coloms,
la Manela tota moixa,
y en Manel tot satisfet.

La tristor de la Manela
fa cor-agre a n' en Manel,
observa ell que algunas voltas
llagrimen sos ulls.
[Redimontri de xicot!]
Qué li falta? té diners,
té un marit de bona pasta,
carinyós, l' estima ab fé...
¿Que potser l' han mal-mirada...?
A fé que ningú ho entén.
A balladas s' hi endormisca
a la Iglesia fa 'l mateix,
ja no canta com solia
ja no riu com altre temps
y 'l verdum dins de la gavia,
pobrissó, se mort de set,
que al mirar la tristor d' ella
no reñia y se 'n ressent.
L' avi d' ell vinga mirarla,
com sa pena ja coneix,
al cap-vespre vingan quentos
que 'ls escoltan molt atents;
la Manela tota moixa
y en Manel tot satisfet.

Mira, mira la Manela
qu' ho portava calladet,
vetaquí l' estar tant moixa
y en Manel més que content:
vetaquí l' estarse a casa
y 'l no aná a saras ni aplechs.
D' un noyet que sembla un àngel
lo Senyó 'ls n' ha fet present.
[Quin traspals aquella casa!]
Com diumenge es lo hateig,
no es estrany que a la vigilia
no escassején los quefers.
La candela es de pesseta,
lo vestit es de ganxet,
y la gorra es de batista
tota plena de llassets.
Ell no sap lo que li passa,
y 'l qu' es ella no 'l dich res,
la tristor qu' avants tenia
lo qu' es are no la té,
y si algú li 'n fa memoria
recordantli 'l fentni esment,
la Manela riu alegre,
y en Manel fa lo mateix.

- RAMON COLL GORINA.

ESQUELLOTS.

Jo 'ls contaria ab molt gust certa historia de una se-
nyora embrassada, de un gran desitj de taronjas de un
convent, de una escalada de nit, de una escena
lúgubre, del enterrament de una monja de viu en viu,
del seu desenterrament, per obra y gracia del marit de
aquella dona del desitj de taronjas, y finalment dels
esforços de un pare per enterrar lo fet, ja que li havian
desenterrat la filla.

Repeteixo que ho contaria ab moltíssim gust; pero
m' ha vingut a veure 'l director de *La Campana de
Gracia*, intim amich meu, al qual no puch negarli res,
y m' ha suplicat que no ho fés.

—¿Com!... ¿Es a dir que tú també ets d' aquests que
ab l' excusa del escándol, vols tirarhi terra, perquè
ningú se 'n enteri?

—Alto... Jo 't demano que no 'n parlis, perquè penso
ocuparme'n llargament, y preparo una sorpresa pel
publich.

—¿Ah! si es aixís, faré lo que desitjas, y l' únic
que 'm permetré ser recomenat als meus lectors lo
número de *La Campana* de demà, dissapte.

Segons lleigeixo en un periódich, a Santa Perpètua
de Moguda, l' arcaide ha fet un pregó ordenant als ve-
hins del poble que vajan a oír missa.

Vels'hi aquí un arcaide modelo.

Una autoritat que 's proposa fer un gran be als seus
administrats, com es enviarlos al cel en cos y ànima.

No hi donguin voltas: el *Correo Catalán* es ja una

magnífica colecció de qüentos. La senmana passada va explicar-nos lo del advocat de Valladolid que va tornar-se cego, al tirar un altar a terra. Aquesta senmana 'ns serveix lo següent:

«Hi havia en un hospital de Roma un protestant y un francmasó.

«Al protestant van donarli una medalla de la Verge, y va morir convertint-se y donant mostrars de un gran esperit religiós. Lo masó davant de aquell espectacle, va ferse un tip de riure, y va dir:

—Vaja, donemela a mi la medalla, y si 'm converteixo que 'm pelin.

«També van donarli, y lo que es la virtut de las medallas! als pochos dias moria no menos arrepentit que 'l seu company, causant la sorpresa y l' alegria de las germanas de la caritat.»

Vaja, digan ¿no hi troban la gracia en aquest qüento?

A mi no me la pintan.
Molt pot una medalla; pero ¿volen dir que las germanas de la caritat del hospital de Roma, no tiran a las medicinas polvos de fer seguir?

S'ha celebrat la festa de Sant Pau, y á la porta de l' iglesia del mateix nom hi havia una taula ahont s' hi venian los tortells tradicionals y un' altra taula ab un llibre en lo qual las mares hi inscribian lo nom dels seus fills, ab l' intent de lliurarlos del mal de Sant Pau.

Y are fassi 'l favor de dirnos, Sr. delegat de Medicina, ¿ja pagan contribució aquests curanderos religiosos?

Lo préu de la carn ha pujat dos quartos per tersa. En cambi 'l govern conservador l' abaixa cada dia. S' entén la carn del contribuent.

Lo Bram de la patria s' entusiasma perque en lo Vaticà s' ha montat un observatori astronómich que será dirigit pel Rvt. P. Ferran y diu:

—¿No es veritat Sr. P. del O. que 'l iglesia sempre es enemiga de la ciencia?

Lo Sr. P. del O. m' encorrega que responga lo següent:

—La Iglesia ha sigut enemiga de las cieneias, mentres las cieneias no han tingut prou forza per sobreposarshi; pero quan las cieneias han demostrat una veritat que avants l' Iglesia negava y fins castigava, la Iglesia ha fet lo que fan sempre 'ls que tenen por: ha fet veure que transigia ab ella.

Y are nosaltres pel nostre compte, dirém lo següent: Que no deu ser tant pobre 'l Papa, quan corre ab tots los gastos que ocasiona 'l montar un bon observatori ni deu estar tant esclau, quan adopta aquests entretenciments, sense que 'ls seus escarcellers li digan res.

Ja véu, donchs, lo Bram de la Patria, com aquesta vegada, la lógica, qu' es també una ciencia, desmenteix ab un argument *ad hominem*, la falornia de la presó y de la miseria del sucesor de Sant Pere.

Pel correu hi rebut lo següent epigrama.

La Pauleta qu' es de Tona
va baixá ab la seva filla
(una xicota molt mona
encar que un xiquet senzill)
a frías de Barcelona.

Mentres la Paula ab en Toll
estavan en reunió
parlant ab molta afició,
la nena afluixá un soroll
bastant comprometedó.

La mare que no ho notá
no deixava de elogiarla,
quan en Toll aixís parlá:
—Senyora, no 's pot nega:
sa filla té un ull que parla.

Dissapte vá celebrarse la Tómbola-Parés á benefici dels perjudicats pels terremotos.

«Creurian vostres qu' en menos de una hora y mitja se varen vendre 'ls cinch mil bitllets que hi havia dintre del bombo?

Alló era 'l joch de l' aranya estira-cabells.

«Quántas sorpresas y quántas desenganys!
Hi havia qui prenia cinquanta bitllets, y després de omplir-se 'ls llabis de goma per descargolarne una vintena, al últim se trobava un número.

«Oh felicitat! Número 165 ¿qué m' ha tocat?
—Número 165... deya algun dependent... una boquilla.

Pero no 's figurin qu'asevol cosa: una boquilla de canya, de aquellas tant sensibles, que al contreure relacions ab lo cigarrillo s' esquerdan desseguida, com si s' enternissen al veure com per dar gust al amo s' crema.

En cambi hi havia xambó, que ab sols los dos núme-

ros de l' entrada, treya dos objectes d' art, un quadro y una escultura.

La sort sempre ha sigut capritxosa.

En quan al concert no vá poder donarse, perque 'l públich estava enterament preocupat ab la Tómbola. Lo vértich de la sorpresa allunyava á Euterpe de aquell local.

Crech que s' donará un altre dia, de lo qual me 'n alegraré, perque aixís tindré ocasió de sentir á tres artistes de valia: Albeniz, Tárrega é Ibarguren.

Escena de la Tómbola Parés:

—¿Qué has tret Pepet?

—No me 'n parlis: quinze números he pres y m' ha tocat una escupidera.

—Vaja, al menos la sort no ha volgut que traguesses saliva.

Lo Sr. Herce, ha deixat ja 'l govern civil de Barcelona per anar á ocupar la Direcció general de Comunicacions.

D. Aquilino es un artiller que serveix per tot. Ha manat una provincia, com qui mana una companyia de tropa.

Y ara dirigirá las comunicaciones, com qui dirigeix una granada, ab un canó, y prenent bé la punteria.

«Qui havia de pensar's ho que 'l artilleria serveix per tot!

Lo Correu catalá s' ha empenyat en fer creure als seus lectors que 'ls terremotos son obra de Déu per castigar lo pecat dels homes.

Com que 'ls carlins, pels seus instints sanguinaris, es impossible que sigan formats á imatge y semblansa de Déu, velshi aquí que portan l' aberració fins al extrem de forjarse á Déu, á imatge y semblansa seva.

Un Déu, qu' en lloch de dur barret de guardia-civil, porta boina, y que quan s' empia, ensorra pobles enters, sepultant entre las ruinas fins á las innocents criaturas, fins á las monjas, y fins als capellans qu' exerceixen 'l seu ministeri.

En fi: un Déu cabecilla, una especie de Savalls ó de Rosa Samaniego. Los carlins tenen sempre la sanch als ulls.

En lo Congrés s' han ocupat aquestos dias de uns 12.000 duros recaudats á Méjich per contribuir á la construcció del monument á Colón, los quals, segons sembla, s' han evaporat.

«Ahont son aquestos 12.000 duros?

Jo crech que per descobrirlos se necessitaria un'altre Colón... de manera que 'l que logrés trobarlos seria digne de que 'l hi allessin també un monument.

L' económich ministre de la Guerra ha suprimit de cop y volta las bandes de ingeniers y de artilleria.

Es un ministre que no está per músicas.

Lo que no 's compren es que ni siquiera per simpatias, haja conservat las trompas.

Dos máximas filosóficas que retallo de un periódich.
«Si cada cop que una dona enganya á un home, li escapés un estornut, passariam la meytat de la vida dibent: ¡Jesús!»

«Es molt més fácil trobar una dona que no haja tingut may cap amant, que una que n' haja tingut un no més.

QÜENTOS.

Un qüento antich.

Somiá un rey del temps de la picó que havia vist tres gats, un de grás; un de flach y un altre de cego.

L' endemá enviá á buscar una gitana perque li expliqués lo significat del somni, y la gitana digué:

—Es senzillissim: lo gat grás es vostre primer ministre; lo gat flach es lo vostre poble; y 'l cego sou vos mateix.

Un avaro al seu nebot:

—No tenim res que fer... Noy, tanca 'ls porticons.

—¿Y per qué haig de tancarlos?

—Per no gastar la claror del dia inútilment.

TRENCA-CAPES.

XARADA.

I.

Si 's pognés prima
tot lo que 's dos
jah, quants treuriam
los draps al sol!
—Are com are
al dos-invers

que va la cosa
no 's pot hu res.
Un tersa guanya
qui antes del tot
portí acertada
la solució.

JENANI.

II.

En un hu prop del Total
molt gran, bonich y segon,
allá pels vols de Nadal
vaig passarhi molt com cal
des dias ab en Ramon.

LL. MILLA.

MUDANSA.

Desde ahir que tinch un grá
en mon tot posat ab a;
producte animal seré
si 'l total posas ab e;
y un metje de Besalú
tot ho tot posat ab u.

C. PILLO.

CONVERSA.

—Lluís ¿has llegit la Crónica?
—No, Ramon ¿que hi ha novetat?
—Diu que ahir vá pendre estat
la filla de D.ª Mónica.
—¿Y qui es lo seu marit?
—Un que tots dos havém dit.

J. PRATS Y N.

MUDANSA.

Buscar una paraula que cambiant solament una lletra dongui 'ls següents resultats:

1. Lo que no té limits.
2. Cosa amarga que tots tenim.
3. En aquest temps n' hi ha.
4. Menjá dois.
5. Tothom ne té.
6. Una cosa molt prima.
7. Las senyoras ne gastan y
8. Demostració d' interès.

SARGANTANA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.
—Segona: un peix.—Tercera: buscarho pels arbres.—
Quarta: després de la guerra.—Quinta: consonant.
ESCANYA-PITS.

TRENCA-CLOSCAS.

TORRA DE LA PAU

Formar ab aquestas llettras combinadas lo nom de un poble de Catalunya.

SAMACOIS PETIT.

GEROGLIFICH.

×
VII
K
III
A
VII
K
IA

PALLARINGA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a.—De-ma-na.
2. Id. 2.^a.—Fus-té.
3. ENDAVINALLA.—Bolado.
4. AGENTIGRAFO.—Oliva, Oliva, Oliva.
5. CONVERSA.—Milan.
6. TRENCA-CLOSCAS.—A la fulla.
7. ROMBO.—

J
R A P
J A L O N
P O U
N

8. GEROGLIFICH.—Tota teulada té teulas.

ECCE-HOMO

MONÓLECH CÒMIC-SERIO, EN UN ACTE Y EN VERS

PER

C. GUMA

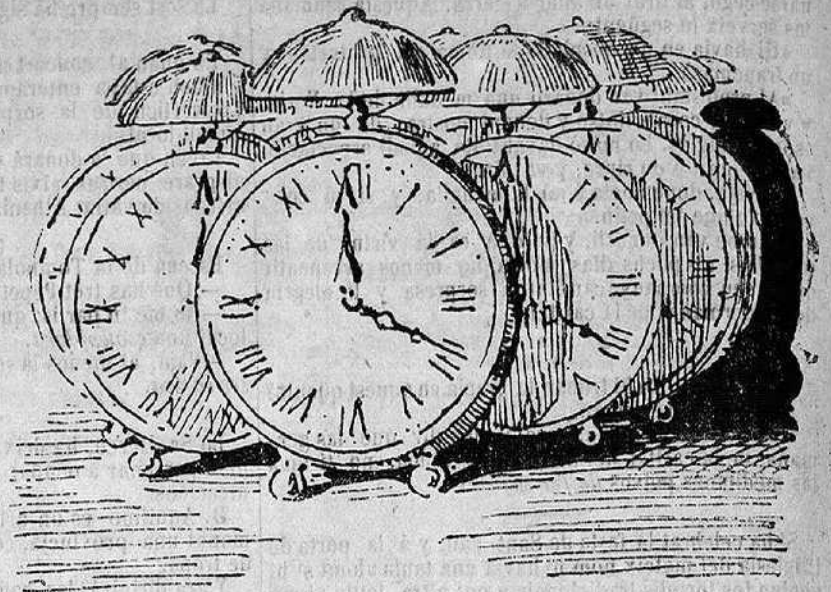
Preu: DOS rals.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20. y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

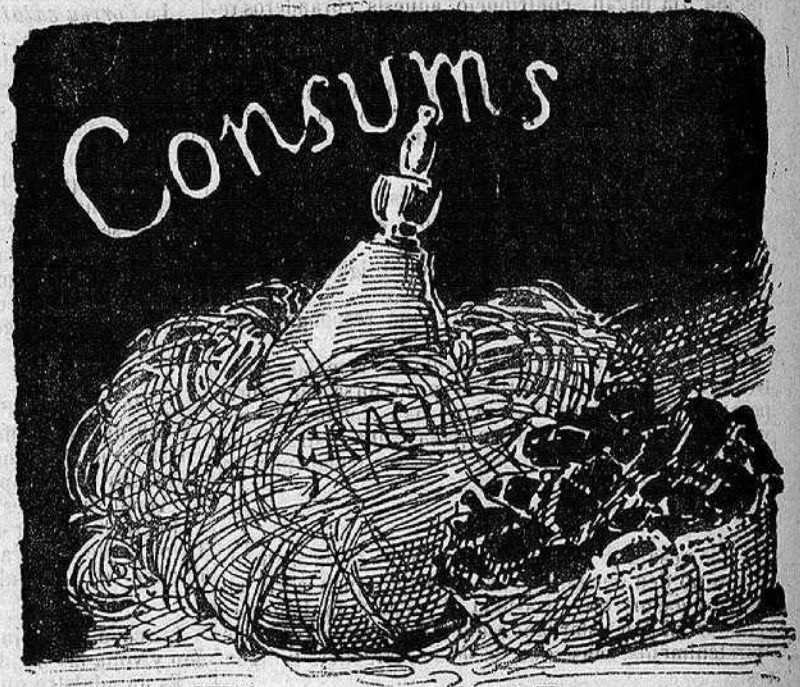
Los inclits regidors de Barcelona
com què a l' hora marcada nò hi son may;

que la ciutat los compri aquestos fotils...
Veyam si fentho així 's despertarán.

Qüestió del Matadero de Barcelona.
¡Que 'n porta de qual!

Qüestió del Ajuntament de Gracia.
¡Que n' hi ha d' embolicls!

¡Pobre Colon! No se 'n hi gira poca de feyna si s' ha proposat trobar aquells
12,000 duros, que ván enviarli de Méjich, y que a la qüenta s' han perdut de
vista!...

La qüestió de la taronja.....
.....y de la monja.....